

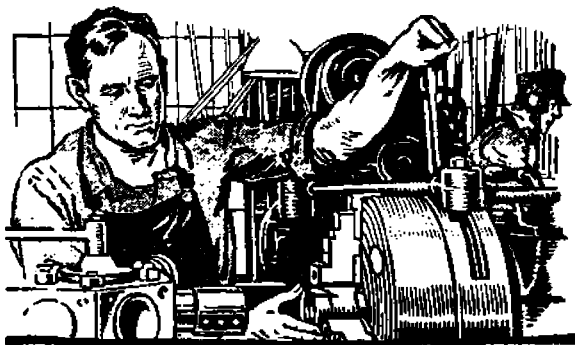
PÄÄOMIA SIOJITETAAN ULKOMAILLE

YVILLÄ, uudenaikaisilla, koneilla varustettu, tuotannollisen kykynsä puolesta tehoisa, mutta järjestymättömästi luo uusia rikkauksia, valmistaa tuotteita, yhteiskunnallisia hyödykkeitä, jotka markkinaprosessissa vaihtuvat rahaksi, joka virtaa suurten teollisuusyhtymäin ja rahakapitalistien kassaholveihin. Ulkomaille joko tuotannollisiin tarkoituksiin sijoitetut tai sitten suoranaisesti lainatut pääomat samoin palauttavat omistajilleen suunnattomia rikkauksia joko voittoina tai suoranaisina korkoina, jotka saavat alkunsa työläisten työn riistämisestä.

Mutta pääomat eivät tuota mitään silloin, kun ne makaavat omistajainsa kassaholveissa. Ne täytyy voida sijoittaa uusiin yrityksiin ja tarkoituksiin, joissa ne taasen alkavat tuottamaan. Yhdysvaltain kapitalisteille karttuneet pääomat ovat paisuneet niin suuriksi, että niitä ei mitenkään voida sijoittaa tämän maan piireihin supistuviin yrityksiin ja lainoihin. Niitä sijoitellaan kaikkialle, kautta mailman, missä vain niille on kysyntää ja varmaksi katsottu tulevaisuus. Canada on Englannin alusmaa. Tuota tosiasiaa silmälläpitäen voisi uskoa, että siellä tomii englantilaiset pääomat, ilman suurempia kilvoittelijoita. Mutta niin ei ole asianlaita. Yhdysvalloista on Canadaan sijoitettu pääomaa joksikin yhtäpaljon kuin Englannista. New Yorkissa sijaitsevan erään pankkien luottoyhdistyksen toimesta kerätyissä raporteissa selitetään, että jo tähän mennessä Yhdysvalloista on Canadaan sijoitettu 2,500,000,000 dollaria pääomaa. Sijoittaminen luonnollisesti jatkuu edelleen. Samassa raportissa selitetään kuvannollisesti kuinka suuressa määrässä Yhdysvaltain pääomat hallitsivat canadalaisia teollisuuksia jo vuonna 1919, siis noin neljä vuotta sitten. Siinä sanotaan seuraavasti:

“Vuonna 1919 tehdyn arvion mukaan yhdysvaltalainen pääoma miltei kokonaan kontrolloerasi canadalaisen autojen kokoonpanoteollisuuden, lääkkeitten valmistuksen, kiillotusteollisuudet, samalla kun autoteollisuus jakaantui 61 prosenttia amerikalaiselle pääomalle ja 39 pross. canadalaiselle. Yli 40 prosenttia sähköaparaateista, lihanpakkauslaitoksista, kumiteollisuudesta, maali- ja väriteollisuudesta, vaski- ja kupari-, kannutusmaitoteollisuudesta ja petroleumin jalostustehtaista oli yhdysvaltalaisien omistamia. 1920 tehdyn arvion mukaan \$250,000,000 amerikalaisista pääomaa oli sijoitettu Ca-

nadan paperipuu- ja paperi teollisuuteen, tai noin 80 prosenttia koko teollisuuteen sijoitetusta pääomasta.”

Maailmassa ei suinkaan enään löydy sellaista maata, jossa ei tunnettaisi Yhdysvaltain kapitalistien pääomaa. Yhdysvaltain naapureina olevat pienet valtat, joksikin jokainen, on täydellisesti amerikalaisen kapitalistien kontrollin alaisia taloudellisesti ja useissa tapauksissa myös politillisesti. Etelä-Amerikkaan on viimeisten vuosien aikana sijoitettu suuria summia yhdysvaltalaisista pääomaa ja yhä huomattavammin aijotaan sijoittaa, jos vain suunnitelmat toteutuvat. Vasta hiljattain yksi Yhdysvaltain senaattoreista teki presidentille ehdotuksen, että tämä lähettäisi Amerikan latinalaisiin maihin erikoisen komissionin, joka nimittettäisiin pankkiireista, teollisuudenharjoittajista ja maanviljelijöistä. Komissionin tulisi “kehittää sijoituksille ja kaupalle uusia alueita”, kuten ehdotuksessa sanotaan. Asiaan on innostunut suuri joukko Yhdysvaltain ja sen naapurimaiden “parasta” katsovia kansalaisia, joten on uskottavaa, että piakkoin ryhdytään asian suhteen käytännöllisiin toimenpiteisiin.

Meitä suinkaan ei liikuta se minne tämän maan kapitalistit sijoittavat riistämiään pääomia, jollei nuo sijoitukset tuota seurauksia, joiden selvittämisessä meidän, työläisten, apua tarvitaan. Voisimme mainita useita esimerkkejä todistukseksi siitä, että tavallisesti kun Yhdysvaltain kapitalisteja palveleva hallitus lähettää komissioneitaan “kehittämismatkoilleen”, juontuu esille asioita, joiden takia täytyy lähettää “järjestyksenvalvoja” — sotavoimaa —. Menneiden vuosien aikana on usein noin tapahtunut ja tulevaisuudessa voi niin käydä vielä useammin, jollei vain työläisten taholta tapahdu jotain merkityksellistä vastustusta.

Niin valitettavaa kuin se onkin, mutta jokaisen täytyy tunnustaa, että tämän maan työläiset tällä kertaa ovat vastustuskyvyttömiä. Jos kapitalistit huomenna julistaisivat taistelun joko Etelä-Amerikkaa tai jotain muuta maata vastaan, niin mukaan sitä olisi lähdeittävä. Vai miten arvelette. Jos ei mieli lähteä tuollaisiin "seikkailuihin", niin on parasta ajoissa varustautua kaikkien mahdollisten sattumain varalta. Selittämättäkin jokainen arvaa, että yksilöinä me emme voi "kauntaavasti" varustautua, mutta joukkoina kyllä voimme. Siis kootkaamme noita joukkoja.

Järjestykäämme ja pienentäkäämme sitä osaa, joka virtaa työstämme yliarvoina kapitalisteille. Sillä mitä vähemmän kapitalis-

tit voivat riistää yliarvoa, sitä pienemmäksi jää pääomat, jotka joutuvat ulkomaalaisiin sijoituksiin. Samalla kun näin toimien, kunhan siihen kykenemme, pienennämme mahdollisuuksia kapitalistien ulkomaille sijoittamilta pääomilta ja estämme niistä aiheutuvien sotien syntymiset, me autamme omaa jokapäiväistä elämäämme. Yliarvon pieneminen, palkkain nousemisen vuoksi, tarkoittaa työläisille enempi hyvinvointia. Joskus saa kaksi karpästä yhdellä lyönnillä, niin sanotaan. Niinpä myös tässä asiassa toimimalla. Todella työläisten kannattaa varustautua, joka käy päinsä vain siten, että järjestytään yhteistoiminnallista tarkoitusta varten.

KATSOKAAMME TULEVAISUUTTAMME

LJY-YHTIÖIDEN täytyy jokatapauksessa tehdä liikevoittoa vähintään sada prosenttia ja siitä ylöspäin, voidakseen taata asemansa kaikkien mahdollisten sattumain varalle. Jos käy niin, jotta jollain alueella öljylähteet kuivuvat, niin niitä ei voida kehittää uudelleen tuotaviksi, vaan yhtiöiden täytyy alkaa etsimään muualta öljyalueita. Tulipalot myös voivat hävittää öljylähteet ja samoin ne voivat täytyä vedellä, kuten kävi joillekin Meksikossa sijaitseville öljylähteille."

Noin jutteli erään öljy-yhtiön presidentti ja samalla hoksautti vaarasta, joka voi olla seurauksena, jos öljyn hinta lasketaan kuuteen senttiin galloonan. "Jos tämän maan kansalaiset kerrankin voivat ostaa öljyä kuudella sentillä galloonan, niin he eivät enään koskaan salli öljyn hinnan kohottamista, ja jos niin tehdään kaikesta huolimatta, niin alkaa vastus, joka esiintyy julkisena vaatimuksena, että öljy nimittettäisiin yhteiskunnalliseksi hyödykkeeksi, jota kansa välttämättömästi tarvitsee."

Kaikkihan me käsitämme, että yhtiöiden täytyy tehdä liikevoittoa, sillä senhän takia ne liikettä harjoittavat. Mutta perin harvoini kuulemme, että jonkun yhtiön presidentti noin rehellisesti tunnustaa tai selittää, kuinka suuri voittomäärä täytyy vähimmäisessä laskussa olla. Joskus olemme lukeeet porvariston sanomistosta kertomuksia "kohtuullisesta" liikevoitosta. Kuinka paljon on "kohtuullinen liikevoitto"? Parhaiten tuohon voitane vastata sanomalla, että kohtuullisuutta ei ole olemassa muualla kuin joidenkin narrien aivostoissa, mikäli liikevoitot ovat kysymyksessä. Jokainen yhtiö ottaa tai

riistää niin paljon kuin voi ja koskaan ei ole tyytyväinen.

Mutta alussa esitetyllä lainauksella eli ajatuksella tarkoituksemme oli muistuttaa mieliimme, että meidän, työläisten, täytyisi myös katsoa tulevaisuuttamme. Voi sattua, että työnantajamme erottavat meidät työstä ja jollemme ole katsoneet tulevaisuuttamme, tehneet vähintään sadan prosentin "liikevoittoa", niin joudumme ilman "pääomaa" etsimään uutta työpaikkaa — tuotantolähdettä. Kuinka me voimme tehdä sadan prosentin liikevoiton? Vaatimalla niin suuren palkan, että siitä vain noin puolet kuluu jokapäiväiselle elämällemme ja hyvinvoinnillemme välttämättömiin tarpeisiin ja toinen puoli jää kaikkien mahdollisten sattumain varalle.

Luonnollisesti me emme voi noin suurta "liikevoittoa" saada alkamalla yksilöinä vaatimaan, vaan meidän täytyy toimia joukkoina, kuten ainakin yhtiöt. Joukkotoiminta on aina tuloksellisempaa kuin yksilötoiminta ja se käy päinsä vain siten, että järjestytään joukoiksi. Öljy-yhtiöiden osakkeiden omistajat, niin luulemme, eivät tee mitään tuottavaa työtä ja siitä huolimatta niiden täytyy saada ainakin sadan prosentin liikevoitto. Miksi siis meillä työläisillä ei olisi oikeutta noin suureen ja vieläkin suurempaan liikevoittoon, sillä me tavallisesti emme teekkään muuta kuin tuottavaa työtä silloin kun olemme työssä. Järjestykäämme ja vaatikaamme enemmän korvausta työstämme, parempaa "liikevoittoa", ja lopulta ottakaamme kaikki työmme tulokset, niin siten ei keillään muilla kuin meillä työläisillä ole oikeutta eikä tilaisuutta tehdä "liikevoittoa".